

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Ennå et år

Av C. H. Spurgeon

Han sa denne lignelsen: En mann hadde et fikentre plantet i sin vingård. Og han kom og lette etter frukt på det, men fant ingen. Han sa da til vingårdsmannen: Se, i tre år har jeg nå kommet og lett etter frukt på dette fikentreet, men ikke funnet noe. Hogg det ned. Hvorfor skal det stå her og utarme jorden? Men han svarte og sa til ham: Herre, la det få stå også dette året, til jeg får spadd opp rundt det og gjødslet det. Kanskje bærer det da frukt neste år. Gjør det ikke det, så får du hogge det ned. Luk 13, 6-9

Nå skal vi begynne et nytt år igjen; la oss da lykkønske hverandre med, at vi har fått «også dette år,» og la oss med for-ente hjerter be om, at vi må begynne, fortsette og fullende det under rik velsignelse fra Herren, Han som alle år tilhører.

Overgangen til et nytt år gir anledning til å kaste et tilbakeblikk på det svunne år. La oss da gjøre det, og la det skje omhyggelig og ærlig!

«Også dette året,» – ved dette antydes, at det var gått flere nådeår forut. Vingårdsmannen synes ikke å ha lagt merke til det unyttige tre; heller ikke synes dets eier å ha søkt forgyeves etter frukt fra først av.

Gud, som gir oss «også dette år,»

har gitt oss flere år før. Hans nådefulle overbærenhet er ikke noe nytt. Hans tålmodighet har allerede vært satt på prøve ved vår gjenstridighet og ulydighet.

Først kom våre ungdomsår, da litt frukt for Gud også hadde vært overmåte velkomment for vingårdsmannen. Men hvordan tilbrakte vi dem? Gikk kanskje all vår styrke opp i ville skudd og ufruktbare greiner? I så fall må vi med god grunn gråte over den ødelagte kraft og det forspilte liv i syndens tjeneste. Men Han som så oss misbruke vår gylne ungdom, gir oss ikke desto mindre «også dette år,» og vi burde begynne det med hellig iver, så ikke den styrke og fyrighet som ennå finnes tilbake hos oss, skal bli forspilt

på samme sørgelige måte som forut.

- På våre ungdomsår fulgte mann-
domsårene, da vi satte bo, stiftet
familie og ble som et tre, som slår
friske røtter. Også da ville frukt ha
vært såre kjærkomment for Gud.
Men brakte vi Ham vel noen slik?
Ga vi Herren en kurv sommerfrukt?
Ofret vi Ham vår beste kraft? I fall
vi gjorde det, så har vi god grunn til
å prise den nåde som så tidlig frelste
oss. Men om ikke, da må den tid
som er gått løfte sin finger truende
mot oss og si: «La ikke «også dette
år» bli anvendt på samme måte som
de foregående.»

Den som har forspilt sin ungdom
og den første morgenstund av sin
manndom, har sannelig begått store
dårskaper, og skulle ikke det være
nok, slik at han ikke skulle la «også
dette år» bli

trådt ned i syndens tjeneste?

Mange av oss er nå i livets beste
kraft, og de år som allerede er gått,
er ikke få. Og likevel torde det
hende, at vi er nådd til midten av
veien og ennå ikke vet, hvor vi skal
lande? Er vi dårer ennå ved førti-
årsalderen? Er vi et halvt hundre år
gamle og enda langt fra klokskapens
år? Akk, min Gud, at det skal finnes
menn som er kommet til en slik alder
og ennå er uten forstand! Ufrelste
ved sekstiårsalderen, ugjenfødte ved
syttiårsalderen, uoppvakte av synde-
søvn ved åttiårsalderen og van-
hellige ennå ved sine nitti år!

Dette er forferdelig. Og likevel vil
kanskje de ord som burde bringe
deres ører og hjerter til å skjelve, bli
mottatt med kulde og likegyldighet.
Et langt liv i synden forherder
hertet, og det er vanskelig å vekke
en som lenge har sovet likegyldig-
hetens søvn, fra dødens skrekkelige
dvale.

Sann irettesettelse

Av Fredrik S. Schiørn f. 1830

**Men om din bror synder mot deg, så gå og tal ham til rette, han og
du alene. Hører han på deg, har du vunnet din bror. Mt. 18, 15**

Det går oss ikke bra, om vi for-
søker å oppfylle dette Herrens
bud om å irettesette vår bror,
når kjærligheten mangler.

Også dette kan skje. Likesom vi i
enkelte tilfeller kan ha lyst til å tie til

nestens feil og synder (for å spare
oss selv), så kan vi igjen i andre
tilfeller ha lyst til å irettesette ham
for dem. Vårt blikk er av naturen
skarpere til å oppdage nestens feil
en våre egne, og det er en tilfreds-

stillelse for vårt hovmod og vår egenkjærlighet å kunne refse ham for dem; vi vinner oss ved det både i våre egne og andres øyne skinn av å være bedre enn ham.

Når vi så tilfredsstillter denne onde lyst til å se etter splinten i broderens øye, vil vi gjerne gi det skinn av å være en lydighet mot Guds bud, oppfyllelse av vår broderplikt og advare og irettesette ham for hans synd. Vi bedrar oss selv og pleier og freder om en ond drift, gir den rom og vekst i stedet for å erkjenne og motarbeide den.

Det skal kjærlighet og det skal ydmykhet til for å kunne ta imot den broderlige irettesettelse på rett måte; for det faller vårt naturlige menneske tungt å erkjenne feil. Men det skal enn større kjærlighet og ydmykhet til for å kunne meddele irettesettelsen på rett måte.

Vi klager så ofte over, at våre advarsler og irettesettelser frukter så lite, og vi anser oss ofte for så fullkomment unnskyldte, om vi tier med formaningen og irettesettelsen, fordi vi på forhånd holder det for sikkert at den ikke vil nytte noe, men tvert imot bare gjøre galt verre, oppirre og forherde.

Ganske visst er det tilfeller hvor vi kan ha tilstrekkelig grunn til å anta dette og derfor gjør rettest i å tie.

Men vi bør likevel være forsiktige med å gjøre oss den forestilling så

snart, at formaning ikke nytter. Vi bør ha erfaring for oss, før vi antar det.

Det er i grunnen å felle en streng dom over broderen å anta det; for vi anser ham dermed som en hedning og tollor, og vi skal være varsomme med å felle de strenge dommer. Herren sier oss heller ikke det at vi da først skal irettesette, når vi er sikre på å bli hørt. Han taler tvert imot også om det tilfelle, at vi irettesetter og ikke blir hørt. Når det skjer - og det vil nok ofte skje - da skal vi ikke uten videre undersøkelse legge all skylden for det på broderen.

Vi skal undersøke om vi ikke selv bærer en del - og kanskje en vesentlig del av skylden for, at vår irettesettelse ikke blir hørt. Først og fremst skal vi prøve, i hvilket sinnelag vi ga irettesettelsen. Var det i ydmyk erkjennelse av egen ufullkommenhet? Var det av kjærlighet til Jesus og Hans navns ære? Var det av kjærlighet til broderen som - syndet, av omhu for hans sjels frelse? Eller var det i kjødelig vrede, i hovmod, i dømmesyk egenkjærlighet?

Selv om din samvittighet her skulle vitne med deg, at du gjorde det av sann kjærlighet, så skal du undersøke i hvilken form du meddelte irettesettelsen. Selv om sinnelaget er oppriktig og godt, kan vi gi irettesettelsen en uheldig, støtende form - ikke forstå å velge de rette ord, ikke benytte den beleilige tid, være fremfusende,

skarpe, hensynsløse! Akk, hvor mang en velment formaning er ikke blitt ufruktbar, fordi den ble gitt i en uheldig form.

Mange vil si: Når jeg i ærlighet og oppriktighet advarer og irettesetter min bror for hans synd, fordi Jesus har befalt meg å gjøre det, så har han ikke lov å støtes over mine ord - da har jeg oppfylt min plikt og det blir hans synd, om han tar min rettesettelse ille opp.

- Slik taler den hovmodige egenrettferdighet som bare oppfyller sin plikt for å ha noe å rose seg av, men slik taler ikke den kristne

broderkjærlighet. Kjærligheten advarer og irettesetter ikke for dermed å oppfylle et bud og så vaske sine hender og erklære seg selv uskyldig. Kjærligheten advarer og irettesetter for å bringe til omvendelse og frelse. Den bruker derfor all mulig forsiktighet for å unngå eller rydde av veien det som kan hindre den i å nå sitt mål. Og hvis den ikke når målet, hvis den ikke får broderen til å høre, så den vinner ham, da undersøker den alltid først og fremst om det er noe på dens side, noen forsømmelse, noen mangel, som har bevirket, at den ikke vant broderen.

Søvn!

Av J. Riddervold

Hvor vantro eller likegyldighet får makten, blir himmelen borte for menneskene, og da blir jorden alt.

Vi hører av Jesu ord, at de siste tider skal ligne Noahs tid. «De åt og drakk, de tok til ekte og ble gitt til ekte,» inntil dommen kom over dem. «Men,» - sier du - «det er jo ikke synd, det Jesus taler om her - alt dette hører jo med til menneskelivet, det er jo livets kår, dets arbeid og strev.» Ja, men det er saken, at alt dette er blitt det eneste, som man

akter det verd å arbeide for. Og man higer etter alt, det som kan gjøre livet makeligere. Nyte, nyte livet er løsenet - man blir begjærlig etter flere og flere puter og finner dem. Men på disse bløte puter er det så såre lett å sovne inn. Det er denne ånd, vi kaller materialismens ånd. Man lever bare for dette liv, håper ikke på noen himmel og frykter ikke noe helvete.

Å, vakt dere for denne ånd med dens farlige, smittende makt.

Herren vår rettferdighet!

Av Einar Kristoffersen

Hvem blant dere frykter Herren og hører Hans tjeners røst! Når han vandrer i mørke, og intet lys skinner for ham, skal han sette sin lit til Herrens navn og stole på sin Gud! Jes. 50, 10

Her møter vi en formaning, en oppfordring, til de troende. De som frykter Herren og hører på Hans tjeners røst. Når du vandrer i mørke og intet lys skinner for deg, skal du likevel få sette din lit til Herrens navn og stole på din Gud!

Det er godt når Herrens ord kommer til oss slik. Formaningen er da en tilskyndelse til å fly til Herren tross alt.

Men ennå har vi ikke sett det evangelium dette verset hos Jesaja inneholder. Det ser vi først når Herrens Ånd får kaste lys over det, og vi får se at det først og fremst vitner om Jesus!

Når Han (Jesus) vandret i mørke og intet lys skinte for Ham (dette måtte også Han prøves i), da satte Han sin lit til Herrens navn og stolte

på sin Gud; og det er denne mann du skal få ta din tilflukt til, Han som oppfylte all rettferdighet for deg. (Mt. 3,15).

Begynner ikke da lyset å demre der inne? Det er noe å ta sin tilflukt til! Det er noe å skjule seg i! Dette lyset, Ordets lys, er det som skal bringe deg til samfunn med Gud, og evig liv.

Paulus taler om troens lydighet, som virkes ved evangeliet.

Det er bare ett vis å bli kristen på, og det er ved å få all forlatelse, all tilgivelse, all nåde! Det er bare ett vis å komme til å elske Gud på, og det er den samme vei!

Det var nok ikke den vei du naturlig hadde tenkt deg, men det er Veien!

Fra Andaktsboken «Livet i Guds Sønn.»

Det som vi hører og ser!

Av Lauritz Larsen

Og Jesus svarte og sa til dem: Gå og fortell Johannes hva dere hører og ser: Blinde ser og lamme går omkring, spedalske blir rensset og døve hører, døde står opp, og evangeliet forkynnes for fattige. Mt. 11,4-5

Dette var et godt budskap til døperen Johannes, som satt der inne i det mørke fengsel. Et budskap fra Jesus som løste alle tvilens spørsmål.

Det var herlige ting som man den gang så og hørte: Underlige helbredelser og en veldig evangelieforkynnelse.

De mange undere som Jesus gjorde, var tegn. Når Jesus åpnet de blindes øyne og oppreiste de døde, så var dette beviser for, at Han *også hadde makt* til å åpne de åndelig blindes øyne og gi de åndelig døde nytt liv.

Alle Jesu undergjerninger viste, at Han var Guds enbårne Sønn og verdens frelser.

Venner, vi har en herlig frelser. Hvilken makt og hvilken kjærlighet!

Blinde ser.

Her er mange åndelig blinde iblant oss. De ser ikke sin synd. De føler ikke sin elendighet. Og de ser ikke sin sjelefare.

De ser heller ikke Jesus. De kjenner Ham ikke personlig. De ser ikke Hans kjærlighet og makt.

Kanskje du, kjære leser, er en slik åndelig blind? Du kan komme til å se. Gå til din frelser! Rop til Ham som hin blindfødte: «Herre, at jeg må bli seende!»

Ved sitt ord og ved sin Ånd gjør Herren deg seende. Hvis du ikke får se din synd, vil du aldri for alvor søke Herren og aldri få se Ham.

Men når du får se din sjelenød og din sjelefare og lengter etter lys, etter frelse – lengter etter å se Jesus og erfare Hans frelse – da åpner Han dine øyne. Da får du se, hvordan Han elsket deg, ja, ga sitt liv hen for deg.

Når du tror på Ham, faller det som skjell fra dine øyne – og du ser Ham klarere og klarere. Hvilken glede og fred du får smake!

De døve hører.

Det er merkelig hvor døvt et verdensbarn er for Jesu røst og Jesu ord. Man hører godt, når man bare

snakker om penger og fortjeneste, om vær og vind. Man kan også sitte i kirken eller i bedehuset og høre Guds ord, men man hører likevel ikke.

Men når Jesus ved sin Ånd får vekke hjertet opp, vekke sjeletrangen og vise sjelefarene, da begynner man å høre. Da blir man interessert.

Og får Guds ord riktig makt over synderhjertet, makt over deg, min kjære leser – å, da hører du med begge ørene, hører om synd og nåde, om Jesus Kristus, din frelser og venn.

Det er stort å få et øre som hører. «Salige er de som hører Guds ord og bevarer det!»

De døde står opp.

Det er forferdelig å være åndelig død. Død i synd og overtredelser. Uten liv i Gud, uten bønn og uten trang til livets brød, og uten kraft til å vandre på Herrens veier.

Tusener og atter tusener vandrer her som slike levende lik og sender ut forråtnelsens stank og dødens ånde overalt!

Men Gud være lovet! Jesus vekker opp slike åndelig døde. De som hører Guds Sønns røst og vekkes opp av dødens ro og som i troen tar imot Jesus, de får et nytt, salig liv i Gud.

Et liv med ny erkjennelse, med salig fred i samvittigheten, med ny kraft i viljen, med kjærlighet til Gud og nesten.

Har du dette nye liv? I så fall vil du ha åndelig mat for hver dag. Jesus blir ditt livs himmelbrød. Men da føler du trang til å arbeide for Herren. Da kan du gjøre den herlige disippelgjerning å *fortelle til andre* det, som du hører og ser i Guds rike. Gjør det! Her er mange som trenger til å høre om Jesus, vår herlige og mektige frelser.

Og evangeliet forkynnes for fattige..

Det er stort. Det samme evangelium har også vi, Jesu Kristi evangelium. Et evangelium, hvis kjerne og stjerne er Jesus selv, den korsfestede og oppstandne forløser.

Det kommer med all nådens rikdom til fattige, til usle og fortapte synderhjerter. De har ingen gjerninger som duger. Alt deres eget, deres beste som verste gjerninger er smittet av synd.

Men *Jesu gjerning* frelser disse fortapte som tror på Ham. De blir rike ved evangeliet, rike på nåde og fred og har alle åndelige velsignelser.

Og de blir også lykkelige i det jordiske liv, tilfredse og takknemlige for alt det de har fått av Jesus

De er lykkelige i sitt arbeid, lykkelige i sitt hjem; for Herren er god imot dem og Hans miskunn varer evig.

Venner, kjenner dere denne lykke? Hvis ikke – hva er grunnen?

Så hør nå og se alt det Jesus gjør. Kom til Ham og bli hos Ham, så skal dere hver dag få rik anledning til å høre og se, hva vår herlige frelser gjør blant syndere!

En ny fødsel

Av George Everard

En ny fødsel til rettferdighet er nødvendig for å bli frelst. Den tro som gjør salig, slår dype røtter i hjertet; den planter en ny natur inn i oss; den gir oss et nytt hjerte; den gjenoppretter Guds bilde i sjelen ved Den Hellige Ånd.

En lærer i Israels kom for å lære av den store profet. Han har sett de undergjerninger som Jesus har gjort, og er ved det blitt overbevist om, at Han er en lærer sendt av Gud.

Med hvilke ord hilser nå Kristus sin nye disippel? Så å si på dørterskelen møter Han ham med den alvorlige sannhet, at uten en ny fødsel er det umulig å komme inn i Guds rike. «Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at en blir født på ny, kan han ikke se Guds rike.» «Undre deg ikke over at jeg sa til deg: Dere må bli født på ny!»

Han som talte disse ord, kjente så vel menneskenaturen, som den hellighet som hører til evighetens rike. Han har makt til å bestemme

vilkårene for å trede inn der, for Han har himmelens og dødsrikets nøkler i sin hånd.

Denne nye fødsel er ikke noen blott ytre forandring eller utførelse av visse kirkelige handlinger. Man kan heller ikke være sikker på å finne den nye fødsel der, hvor oppdragelse eller et forfinet selskapsliv eller en elskverdig natur har utrettet mye som er rosverdig - ja det kan endatil være en stor forbedring i livsførsel til stede, uten at Guds Ånd bor i hjertet. Alt dette kan være likesom en polert messingplate på gatedøren, værelsene innenfor kan tross dette være i en dårlig tilstand, - eller det ligner blomsterkransen som legges på likkisten. Døden hersker allikevel der inne likeså mye nå som før den ble lagt der.

I Johannes' første brev ser vi de fornemste kjennetegn på den nye fødsel klart fremstilt: «Hver den som gjør rettferdighet, er født av Ham.»

«Hver den som er født av Gud, gjør ikke synd,» (dvs., han utøver ikke synd, vil ikke leve i det). «Hver den som elsker, er født av Gud.» «Hver den som tror at Jesus er Kristus, er født av Gud.» «Alt det som er født av Gud, seirer over verden.»

Disse vers til sammen utgjør en utleggelse av betydningen av vår frelsers ord, som er av inngitt Gud. De viser oss, hvordan den forandring som virkes av Den Hellige Ånd er beskaffen. Den nye fødsel medfører alltid et nytt blikk på synden, på verden og på Kristus. Den bringer menneskene til å hate det de før elsket, og til å etterjage det de før foraktet. Fremfor alt åpenbarer den frelserens nåde og herlighet og lar dem finne sin fornemste glede i Ham.

En fanget kvinne sto engang for den seirende feltherre og ventet å få høre sin dødsdom. Da trådte hennes mann frem og ba, at man ville la ham gå i hennes sted i landflyktighet eller til døden. Deres gjensidige kjærlighet gjorde et slikt inntrykk på seierherren, at han frigav dem begge.

«Ble du ikke forbauset over vår overvinnners verdighet og behagelige vesen?» spurte mannen siden. «Jeg hadde bare øye for ham som ville lide landflyktighet og død for min skyld,» lød svaret.

Den som er født av Ånden, fester på samme måte sitt blikk på Kristus. Han ser alltid på frelseren, som døde for at han skulle leve.

Kom i hu, at det første som kreves til vår frelse er, at vi på denne måte får erfare Den Hellige Ånds kraft.

Tilflukt til Hans navn

Av O. Ugland

Da åtte dager var gått, og Han skulle omskjæres, fikk Han navnet Jesus, som Han var kalt av engelen før Han ble unnfanget i mors liv.

Luk 2, 21

Medforløste i Kristus!

Ett ord lyder landet rundt i dag Det går ut fra alle munn. Vel lyder det mange steds og titt og ofte bare som en tom høflighetsformel, uten at den som uttaler det legger noe innhold i det. Men ofte

kommer det også fra hjertet som et riktig hjertets ønske, uttalt fra venn til venn, fra frende til frende.

Jeg mener det ord, som man møter hverandre med i dag både hjemme og ute: «Et godt nytt år!»

Dette er et godt ønske, som vi bærer frem for hverandre på denne dag, når det også har sin rot i kristentroen og kristenkjærligheten og uttales som et riktig kristenønske.

Vi har i dag satt foten over på en fremmed jordbunn. Et fremmed og ukjent land har åpnet seg for oss.. Vi vet ikke, hva som skal møte oss her, hvordan vår lodd her skal bli.

Årsskiftet gir anledning til mange slags betraktninger. Hvor mye kan ikke bare én eneste dag bringe oss av glede eller sorg, og hvor mye mer da ikke et helt år, 365 dager!

Sannelig, var patriarken Jakob forsakt, da han dro fra Bersheba til Karan i Mesopotamia og om kvelden hadde tatt steinen og lagt den under sitt hode, så hadde også vi grunn til engstelig tvil og spørring, da vi i går kveld gikk til hvile for i nattens løp å passere over årsgrensen. Trengte han til mot og styrke fra Herren, så gjorde vi det ikke mindre. Men la vi oss også i går kveld som Herrens utvalgte i troen på Ham, - som de hvis vandring er med Ham, da lot Han oss også i dag våkne opp rike på trøst og frimodighet. Har vi i julen tatt imot Ham i troen som den nådens Gud, som i Sønnen er blitt menneske for oss, da er Hans ord til Jakob: «Se, jeg er med deg og vil

bevare deg hvor du går!» (1 Mos. 28, 15), også Hans rike løfte og tilsagn til oss.

Uten Gud kan året ikke bli et sant godt år for oss, kjære menighet! Vil vi da uttale et godt og sant nyttårsønske for hverandre i dag, så la det være dette: *Gud være med deg i det nye år!* For er Han med oss, da skal godt og miskunnhet også etterfølge oss alle vårt livs dager i det nye år som vi i dag er trådt inn i. Og Han vil være med oss. Hans navn, som er Immanuel, d.e. Gud med oss, det innestår for det.

Vi har en enda større og herligere åpenbaring og forsikring for vår fremtid om vår Guds nåde, enn Jakob fikk den ved Betel. Vi har alt det vi behøver til vår trøst i det nye år, i Ham, hvis navn ble kalt Jesus.

Til dette Jesu navn er alt godt fra Herren vår Gud, all velsignelse for oss syndere knyttet. Dette navn, som ifølge engelens befaling, ble gitt Ham som fødtes i Betlehem, ved Hans omskjærelse på den åttende dag, som det fortelles oss igjen i evangeliet i dag, det gir oss brev og segl fra vår Gud på, at vi skal gå vår vei i det nye år uten frykt og med frimodig tillit.

I dette Jesu navn vil da jeg, kjære venner! – ved dette første nyttårsmøte her med dere også bære frem mitt nyttårsønske for dere slik:

Herrens velsignelse i Jesus Kristus være over menigheten!

Den trofaste løftegiver!

Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23

- og dine sørgedager skal være til ende. Jes. 60,20

Kristi folk er et bedrøvet folk, selv om det er mye i denne skjønne verden som fryder og gleder dem. Likevel, når de tenker på synden, kan vi da undres over at de må gråte? - at de her kalles *sørgende*, og deres pilegrims hjem en «*tåredal!*»

Savn og sykdom og fattigdom og død - syndens følgesvenner - forøker ofte deres bedrøvelse, og hos mange av Guds kjæreste barn er en tåre neppe avtørret, før de igjen må gråte.

Dere bedrøvede, fryd dere! Når høstens tid kommer, har gråten en ende. Når de hvite klær og den gylne harpe overrekkes dere, da vil all deres bedrøvelse være glemt, glemt for evig!

Leser! Dersom du er en av disse bekymrede og bedrøvede, da vit at dine sørgedager er talte. Når ditt engstede og bedrøvede hjerte ennå har slått noen slag, da skal den engel som forkynner at «når er tiden omme» (Åp. 10,6), også forkynne, at det ikke skal være sorg og sukk og bedrøvelse mer.

Søk nå å være mer bekymret over dine synder enn over dine sorger - la det være din bitreste smerte, at du så ofte glemmer din kjære Herre og frelser. Det hardeste og tyngste savn du kan føle, er når dine synder, som skiller deg fra Ham, presser ut av deg det angstrop: «*Hvor er min Gud!*»

J.R. MacDuff

Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49

Prekener på nett:

Nådeordet: www.ekris.net/naadeordet
og Dybde: www.dybde.org

Ditt kristenliv og helliggjørelse

Adolph Saphir

Ikke la din helliggjørelse være gjenstand og tema for dine tanker. Hvilken verdi har det?

Ønsker du å pynte deg selv, og så kommer frem for Gud bedre enn en synder? Ønsker du å si at fra da og da har du gjort stor fremgang, at du har tatt mange riktige steg på himmelvegen, eller kommet inn i et bedre kristenliv, som folk kaller det? Ønsker du å komme frem for Gud bedre enn du er nå, eller vil du nedverdige deg selv, og tilskrive all mulig herlighet til Lammet som ble slaktet?

Hvor ser vi egentlig Kristus? Har vi Kristi bilde gjenspeilt i våre egne hjerter, våre egne valg og faser av tro? Da blir det nok gjenspeilt i urolig og gjørmete vann. Og ustabile og usikre blir nok de egenskaper som møter våre øyne der.

Eller skal vi se Jesus i den herlighet og fullkommenhet som *Han har* i sin hellighet, i skjønnet med som Gud har prydet Ham i? Burde vi ikke heller se Ham i himmelen, og å vite at vi er satt med Han der, og er plettfriske i Ham?

Skal vi si: «Å, hvis jeg bare var mer hellig, mindre selvisk, mer tålmodig! Hvis jeg bare kunne se mer av Jesus gjenspeilt i meg!»

Eller skal vi si: «Å, hvis jeg mer kunne se det Mennesket som døde på korset for meg! Hvis jeg bare kunne se Jesus, Guds lam som ble slaktet! Hvis jeg bare kunne huske at jeg er kjøpt med en pris, og at Han ble såret for mine overtredelser og knust for mine misgjerninger!».*1)

Jeg vil spørre deg enda mer: Hvorfor ønsker du å være hellig? *Er det for å være mer avhengig, eller å være mindre avhengig av Kristus?* Å, tenk mer på det offer Jesus gav på korset, og kjenn og føle det som står i sangen:

«Intet godt jeg bringer deg, til DITT kors jeg klynger meg!»

Har du ikke oppdaget at noen ganger - når du har gitt etter for fristelser, falt i synd, snublet i de samme ting som før - at en følelse av mistro, skuffelse og motløshet kommer over deg. En følelse av såret stolthet og forfengeligheit, utålmodighet

og irritasjon, og du sier: «Jeg har ingen framgang, jeg faller alltid tilbake i samme dårlige tilstand?».

Når du i denne dype ydmykelse må gå til Gud, finner du ingen forandring hos Ham. Samme farskjærlighet, samme ypperste-prestelige barmhjertighet og nåde, samme tålmodige og milde trøster

Da oppdager du at både i dine beste og verste øyeblikk, er du utelukkende og helt avhengig av Guds nåde, som frelser selv de største syndere. *Faktisk må du bare stå i konstant nåde, gjennom blodet som er utøst for sjofle syndere. Å hvor mye vi trenger å unngå snaren med*

å dyrke vår forfengeligheit og egenrettferdighet i vår helliggjørelse!

Vi er så villige og raske til å lage en frelser av oss selv! Jeg blir ofte redd og urolig for det jeg hører om alt kristenliv uten grunnlag i skriften (Tidlig i 1900!).

(*1) Gossner skrev i en vakker traktat i Berlin: «Jeg føler det burde være som på Langfredag. Da blir vi vist en ting vi burde ønske: Å se stadig mer av den korsfestede Kristus - for oss.»

Fra hans bok over Hebreerbrevet

Hold fast!

Av Carl P. P. Essendrop 1818 – 1893

Men nå går jeg bort til Ham som har sendt meg, og ingen av dere spør meg: Hvor går du? Men fordi jeg har sagt dere alt dette, har sorg fylt hjertet deres.

For sine disipler var Jesus vennen over alle venner og mer enn dette - Han hadde vært deres lærer og mester, deres trøst og styrke. De hadde håpet at Han var den som skulle forløse Israel. Så sterkt og så kjærlig hadde Han båret dem, og det hadde vært så godt å kjenne seg båret av Ham. Han hadde kalt dem til å være sine vitner og sendebud, hadde sendt dem ut til å forkynne evangeliet om Ham - de hadde

allerede prøvd gjerningen, hadde vel erfart noe av dens kamp og trengsel, men hadde også opplevd at det var makt i Hans ord, at det gikk en kraft fra Ham, og de var kommet så glade tilbake til Ham og hadde kunnet vitne: «Til og med de onde ånder adlyder oss i ditt navn!» Men når Han nå gikk bort, hvor mørkt alt da så ut, hvor tungt alt truet med å bli! Selv håpet om forløsningen ved Ham bleknet vel i hjertene, og

hvordan skulle de kunne stå alene, hvordan skulle de kunne fullføre sitt kall?

Selv den i blant oss som står i troen, og i sitt trosliv er kommet lengre frem enn disiplene i hin stund kunne være det, har vel mer enn en gang opplevd noe lignende.

Når du hadde fornemmet frelserens nåde i ditt hjerte, hadde levd noen lyse og lette dager i din frelsers samfunn, da det var deg så inderlig visst, at Han var deg såre nær, og det var så lett for deg å gå til Ham med din bønn og igjen ta Hans gode svar av Hans ord, mens du fornemmet at Hans ord er ånd og liv, og erfarte at det gikk en kraft fra Ham til deg, og det deretter, kanskje ved en helt brå overgang, ble slik for deg at alt det lyse og gode og lette svant fra deg og du sto der, som det syntes deg, ganske alene i natten, uten noen fornemmelse av din frelsers salige nærhet, uten noen kjennelig erfaring av nåden. Ble du ikke så inderlig bedrøvet? Ble det ikke mørkt for deg så du ble fristet til å mene at Herren virkelig var gått bort fra deg, kanskje for aldri mer å vende tilbake? Kom det ikke en frykt for at hele din fremtid var tapt? Ble ikke selv de lyse og kjære minner om hva du hadde hatt i din frelser og fått av Ham, til sorg og angst i din sjel? Bedrøvelsen er da bare altfor naturlig, som disiplenes var det i hin stund. Herren vredes nok heller ikke over en slik

bedrøvelse, bare den ikke fyller hjertet slik, at det ikke lenger blir rom for tro og trøst, bare den ikke er og blir en verdens bedrøvelse, men en bedrøvelse etter Gud.

Men disiplenes bedrøvelse truet med å skade deres tro - ja, det var vel det i den, som var av vantroens ånd. Ellers skulle de likevel ha holdt fast ved hva allerede en allmenn menneskelig erfaring kan vinne, at det som er tungt for hjertet så ofte bærer vår fremtids lykke og glede i sitt skjød. De skulle ha holdt fast ved hva Guds ord så ofte hadde vitnet til Israels barn, hva Guds gjerninger mellom Israels folk stadig hadde åpenbart, at alt som blir virket av Gud er godt og vist, at alle Hans gjerninger er miskunnhet og alle Hans veier sannhet. De burde ha holdt fast ved hva det profetiske ord hadde forkynt, og Herren selv med klare ord hadde vitnet for dem, at Menneskesønnen måtte lide og så gå inn til herlighet. De burde til trodd for hvilken uklarhet som ellers måtte kunne ligge over dem, ha holdt fast ved det ord av Herrens munn: «Der-som dere elsket meg, ville dere glede dere fordi jeg sa: Jeg går til Faderen. For min Far er større enn meg.»

De burde det, men kunne det ikke eller kunne det bare så svakt, at bedrøvelsen truet med å fylle deres hjerter.

Skjærgårdsstevnet Fjordglimt 2013

Grunnsundveien 105
3960 Stathelle

Hjertelig velkommen til samling om Guds ord
i denne perlen ved Telemarkskysten
17 - 21. juli

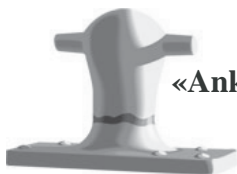
Det blir 2 møter hver dag fra onsdag
til fredag: Kl. 11.00 og Kl. 19.30
Lør. Kl. 10.30 -16.00 og 19.30
Søn. Kl. 10.30

Talere i år blir:

Arnfinn Barlaup, Bryne
Dagfinn Sandal, Florø
og Einar Kristoffersen, Kragerø

Info om overnattingsmuligheter,
priser for opphold, middag etc.
ta kontakt med bladets utgiver.

«Ankre» gjerne opp her noen dager i sommer!

La Kristi ord bo rikelig blant dere, så
dere lærer og formaner hverandre
i all visdom -. Kol. 3,16a

Hans forunderlige veier! Av Lorenz Chr. Rezius

Men da Herodes var død, se, da viste en Herrens engel seg i en drøm for Josef i Egypt, 20 og sa: Stå opp, ta med deg barnet og dets mor og dra til Israels land. For de som ville barnet til livs, er døde. 21 Og han stod opp, tok med seg barnet og dets mor, og kom til Israels land. 22 Men da han fikk høre at Arkelaus var blitt konge i Judea etter sin far Herodes, var han redd for å dra dit. Varslet av Gud i en drøm, drog han til Galilea. 23 Da han kom dit, bosatte han seg i en by som heter Nasaret, for at det skulle bli oppfylt som var talt ved profetene, at han skulle kalles en nasareer. Mt. 2, 19-23

Forunderlig er det å se sporene av Herrens veier; - som alltid er visse, og sikkert når målet.

Man måtte nå vel spørre: Hvor fikk disse fattige folk det nødvendige til opphold for seg i et fremmed hedensk land fra, hvor de ennå ikke visste, hvor lenge de kom til bli?

Josef var tømmermann som levde av sitt håndverk i Nasaret (Luk. 1,27-28). Fedreland og hjem og næringsvei måtte nå forlates, og reisen gå til utlandet. Her var ikke knuten lett å løse, om ikke Herren hadde sørget for det. Men de vise fra Østen hadde jo ofret barnet gull, og dermed var det alt sørget for råd.

- Gå du trøstig, min kristen! - i det kall som Herren kaller deg til! Han skal sørge vel for deg. Han lever ennå, Han som i sin første barndom måtte bli landflyktig, og vet hvordan et menneske er til mote, når trengsel

møter ham. Han måtte prøves i alle ting, for at Han nå kan komme dem til hjelp som prøves.

Å vel oss, at vi har Jesus å ty hen til! Der er makt uten ende, og kjærlighet og ømhet så stor at den overstiger alt menneskelig begrep.

Å kunne vi bare riktig elske dette så usigelig elskverdige vesen! «Å kunne vi oss ned i Jesu søthet senke, Og all Hans kjærlighet hvert øyeblikk betenke!» Han har beredt allting for oss, det er visst og sant.

De fremmede vise er nå på veien hjem - Josef og Maria og barnet på reisen til Egypt. Slik ble dette selskap skilt ad i denne verden, hvor ikke noe er bestandig. Først når vi kommer hjem til Kristus, kan vi håpe på varig glede, når Gud skal tørre all gråt av våre øyne. Og med dette håp vil vi trøste oss selv og andre.

Men det kjente ikke den ugudelige Herodes. Han så nå at de reisende ikke kom tilbake til ham, og nå, sier evangelisten, ble han svært vred. Han besluttet da å la drepe alle guttebarn i Betlehem og omegnen fra to år og nedover. Så mente han da visst, at når han lot dem alle drepe, så måtte den lille Jesus visst også være deriblant. Men hans håp slo feil - Jesus var alt i Egypt - og i stedet for å få tatt Ham av dage, måtte den mektige Herodes selv dø.

Nå kunne Jesus bringes tilbake til det land, som Han skulle vandre i som verdens lys, og tilsist av Guds nåde smake dødens bitterhet for oss alle.

Dette er slutningen av historien, som egentlig inneholdes i vår dagens tekst. En engel sendes atter ut for å åpenbares for Josef i en drøm, og si ham, at nå kunne han vende tilbake med barnet til Israels land - for nå var de døde, de som sto barnet etter livet.

Igjen ble han advart i en drøm på reisen, at han skulle begi seg til den del av landet som kaltes Galilea. Han fulgte sin Herres kall, noe vi alltid befinner oss best med.

Slik tok han sitt opphold i byen Nasaret med dette dyrebare barn, i hvem salighet alene er å finne, og som nå ble oppdratt her i ringhet og fattigdom.

Er det deg nå, kjære sjel! - slik til mote, at du forekommer deg selv som en landflyktig, som en fremmed og utlending som ikke har noe blivende sted her, men stunder til et annet hjem, et annet fedreland, der hvor Kristus er - da trøst du deg ved Jesu landflyktighet. Han skal også engang bringe deg hjem til seg, og der blir det godt å være.

Å Herre Jesus! - skjenk oss den rette trøst av din landflyktighet og av all din forakt og forkastelse, så lenge du vil at vi skal være utlendinger i denne verden! Led du oss med din trofaste hånd igjennom denne verdens farer! Vær du vårt lys, vår trøst og vår gode hyrde, under hvis hyrdestav vi kan fortsette vår vandring til enden av vår bane! Bring oss engang vel hjem til deg, Herre Jesus!

Led du også våre veier i dette år, som vi nylig har begynt! Bevar oss for alt det som kan gjøre våre hjerter fremmede for deg! Styr du for oss, du milde frelser! Vi er jo ellers fortapt! Bær over med oss med din store langmodighet, og dra våre hjerter alltid nærmere til deg! Lær oss dine veier, og gjør oss hver dag mer hengivne, mer tillitsfulle, mer forvisset om din ubegripelige kjærlighet! Så kan vi også vente, at du for din store ringhets skyld vil **B** føre oss hjem til den herlighet du har fortjent alle dem, som lengter etter din herlige åpenbaring!

Gå ut! - Og gå inn! Av Einar Kristoffersen

12. Derfor led også Jesus utenfor porten, for å hellige folket ved sitt eget blod. 13. La oss da gå ut til Ham utenfor leiren og bære Hans vanære! 14. For vi har ikke her en blivende stad, men søker den som kommer. 15. La oss derfor ved Ham alltid bære fram lovprisningsoffer til Gud, det er: frukt av lepper som priser Hans navn. 16. Men glem ikke å gjøre godt og dele med andre. For slike offer er til behag for Gud. Hebr. 13, 12 - 16

Joh. 10 presenterer Jesus seg - vel fremfor noe annet sted - som *Hyrden*. - Den som er sendt for å samle de villfarne får til ett - i *seg*. Da vitner Han om seg selv som *døren* (Joh. 10,9), og sier at dem - den - som går inn gjennom Ham, skal bli frelst - og gå *inn* og gå *ut* og finne føde.

Gå *inn* og gå *ut*! Den troende skal gjøre det, sier Han. - Og da ikke som en betingelse eller et påbud, men han skal komme til å gjøre det. Med andre ord, som en følge av at du lever med Jesus.

Men går det an, å gå inn og gå ut på samme tid? Er ikke det en motsetning? Du kan vel bare gjøre en ting ad gangen? - Og er det hva som er ment her?

Hva leste vi i teksten vår: «La oss da gå ut til Ham utenfor leiren.» (v.13a). Hvordan går det til? Jo, bare på en måte - ved å gå *inn* gjennom døren.

Det står om den troende, at han er skjult i Kristus. Jesus bruker jo også selv uttrykket: «Bli i meg!» - Og du kan lese om dette faktum mange steder i Skriften. Den som er kommet til troen på Ham, han har ved det *gått inn* i Kristus. Og det burde være unødvendig å skulle forklare deg særlig inngående - det forstår du vel da - at du *ved det* også er *gått ut* av noe!

Du har blant annet gått ut av ditt eget - det du som menneske tilegnet deg i fallet. En omvendt har forlatt sine tanker og sine veier (Jes. 55,7), og da er det fremfor alt sine tanker om Gud, kristendom og veien til Gud det er tale om. Og han går ikke lenger på sine egne veier til Gud - for han er blitt opplyst ved Ham som er lyset - det sanne lys. - Opplyst ved Den Hellige Ånd, *sannhetens* Ånd. Så han strever da ikke lenger etter å bli frelst på den veien som heter lovens vei - nei, nå strider han

troens gode strid - nå står han i troens kamp. Det vil si, at nå står kampen om å bli bevart i troen - å bli bevart i evangeliets lys, i strid med alle de krefter - åndskrefter - som vil rive deg ut av det.

Å bli bevart i det du ble frelst ved, det er ingen enkel kunst - derfor har du også slike ord i Skriften, som:

«- arbeid på deres frelse med frykt og beven.»

(Fil. 2,12). Og: «Hold fast på det du har, for at ingen skal ta din krone o.l.»

(Åp. 3,11).

Arbeide på din frelse i denne sammenheng, er det den lovens vei vi før vandret på, hvor vi forsøkte å stable en slags kristendom på beina, etter beste evne og ved Guds hjelp? Nei, da ville jo ikke Jesu ord fra korset: «Det er fullbrakt!» være sanne.

I Johannes' brev blant annet står det et ord om dette: «La det som dere hørte fra begynnelsen bli i dere. Dersom det dere hørte fra begynnelsen blir i dere, da skal også dere bli i Sønnen og i Faderen. Og dette er løftet Han lovt oss: det evige liv.» (1 Joh. 2,24-25).

Tror du dette går for seg uten kamp?

Du møter noen bekjennere av Jesu navn, som knapt åpner Bibelen

eller en oppbyggelsesbok - som ikke kjenner noe behov for å gå og høre Ordet forkynt, og derfor også sjelden gjør det. Hvor er kampen Guds ord taler så mye om her? Er det ikke noen synd som plager? - Er det ikke noe kaldt og tregt hjerte som blir en til anfektelse, slik at en må inn til Jesus og få evangeliets ord

bekreftet for seg? - Bare for å nevne noe.

På den annen side finner du dem som gransker Bibelen i stykker, leser, går på møter, vitner og står med i kristen virksomhet - men *hva* er det kampen står om for dem? - *Hva* er de fokusert på, og *hva* søker de med alt dette? Er det å bli i det som vi hørte fra begynnelsen? Det er *én* frelsesvei, og utallige avveier. Men

alle avveier har det til felles, at de er veier bort fra den ene frelsesvei!

Ja, men frelsesveien - hva er nå den, så jeg kan gå på den? Det har Han jo sagt: Det er *meg*, sier Han. Hva er så det du kaver med?

Men nettopp her blir vi åpenbart - som *syndere*. For hva er dypest sett det å være en synder? Jesus sier det idet Han taler om Den Hellige Ånds sendelse til jord. - Han skal overbevise verden om tre ting: Om synd, rettferdighet og dom. «Om

synd, fordi de ikke tror på meg!» (Joh. 16,8-9). Alt annet ondt er bare en følge av dette!

Mennesket tror *løgnen*! Det har de gjort siden fallets dag. Og hva besto så denne løgnen - som de ått så begjærlig - i? Jo, «*dere* vil bli slik som Gud!» *Derfor* kan du likesom ikke slippe tanken på, at også du skal og må bli noe og bidra med noe for Gud! - *Derfor* makter ikke du å hvile ved Jesus alene! - Og *dette* er synden åpenbart.

Derfor må Han stille deg til veggs - for å få gitt deg det for intet! Og her er det Han bruker loven. Han lar deg møte noe av sitt hellige vesen.

Men her står også noe om dette som er en hemmelighet for de fleste. Det heter at loven åpenbarer synd - og så langt er de fleste enige - men Paulus skriver noe om dette som avslører for oss hva det egentlig vil si: «Ved budet skulle synden bli overmåte *syndig*.» (Rom. 7,13c). Du skulle altså - ved loven - ikke bare bli åpenbart som en synder - men *syndig*.

Skal kort prøve å peke på dette. Den som er kommet til kort overfor Guds bud, overfor Guds vilje - slik som den er uttrykt i loven - han står overfor Gud som synder. Han erkjenner at han ikke makter å gjøre disse gjerninger fullt ut.

Så langt så vel! Men den som videre ser, at han heller ikke har lyst eller trang til å avstå fra synden,

men tvert imot elsker den og har lyst til den, og bærer på et hat til Gud som vil hindre denne tilfredsstillelse - han ser at han er *syndig* - ja *overmåte* syndig.

Jeg har lyst og trang til synd og verdslighet - men ikke til det som er av Gud. Først *der* har loven fått føre sin gjerning til ende. - Først *der* har en møtt seg selv slik som en virkelig er. - I møte med Guds hellighet!

Disse første - som bare har blitt syndere - de roper med frimodighet: Hat synden! - En kristen må hate synden! o.l.

De synes gjerne at den frigjorte har et altfor slapt forhold til dette. Men da sier den som har erfart sannheten: Hvordan kan jeg hate det jeg elsker? Alt blir jo bare et forferdelig hykleri. Nei, det jeg hater, og det jeg fortviles over, det er min *kjærlighet* til synden. *Det* er jo min egentlige synd! Der - i den erkjennelse - finner jeg ingen trøst i all slags kamp og strid - men i Jesus *alene*! - Han som er kommet for å søke og frelse det som var *fortapt*!

En kunne ha kastet deg i sjøen midt ute på havet - ikke var du gått under ennå - ikke var du druknet ennå - men det var ingen tvil om hvordan det ville ende - ingen tvil om at du var *fortapt*. Det vil si, at det ikke fantes noe i eller ved deg, som du kunne berge deg ved - og snart ville det vise seg også, om ikke et under skjedde.

Den som går *inn* i Kristus, han går også *ut* av noe ved det. Han kan ikke gå på to veier samtidig. Er det Jesus som er din frelse, så hold deg til Ham - er det loven, ja så hold deg til den. - For, som Paulus sier: «- loven har ikke noe med troen å gjøre.» (Gal. 3,12). Ikke noe! Ikke det minste, altså.

Til den som lever her, frikjøpt ved lammets blod, sier han, apostelen: «Men glem ikke å gjøre godt og dele med andre. For slike offer er til behag for Gud.» (v.16). Du må først være løst ut fra gjerningens vei ved evangeliet, før du kan stå i Herrens gjerning!

«For vi har ikke her en blivende stad, men søker den som kommer.» (v.14).

«Du må søke det som er der oppe,» sier det blinde loviske menneske. Jeg vil spørre: Den som lever i denne erkjennelse, at vi ikke har en blivende stad her på jord - kan han annet?

Når Paulus forkynner de troende: «Søk det som er der oppe» - så forkynner han også noe mer, ellers ville han bare komme til å føre de troende inn på lovens vei igjen - han forkynner: «Hvor *Kristus* sitter ved Faderens høyre hånd.» - Med andre ord: «Hvor *din frelser* sitter ved Faderens høyre hånd.» *Der* er riket *du* hører hjemme i - det er kjøpt deg med Hans dyre blod, og det er virkelig

ditt helt og fullt! Er det ikke *det* som løfter ditt blikk mot himmelen - ja, så kan du bare glemme det. Du har fått en *skatt* i himmelen! - Derfor vil du dit! Skatten er *Jesus*!

Av og til kan du se det så klart, og da blir det så enkelt det som vi leser her: «La oss derfor ved Ham alltid bære frem lovprisningsoffer til Gud, det er: frukt av lepper som priser Hans navn.» (v.15).

Du ser, at også her står det: «Ved Ham!» Andre ganger er det så vidt du synes å få noen små glimt av Ham gjennom de mørke skyene, og noen ganger er det som den svarteste natt, og henvendelsen til himmelen er bare som et matt fortvilt rop. Men du roper til Jesus!

Du er like frelst i alle disse tre tilstander - står i den samme nåde - så sant du har ditt håp i Ham. - Men det *føles* ikke likt.

Det står i Skriften: «Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere. Hvor meget mer skal vi da, etter at vi er rettferdiggjort ved Hans blod, ved Ham bli frelst fra vreden. For ble vi forlikt med Gud ved Hans Sønns død, da vi var fiender, skal vi så meget mer bli frelst ved Hans liv, etter at vi er blitt forlikt.» (Rom. 5,8-10).

Det er ikke noe som heter mer eller mindre frelst - tenk om det virkelig kunne gå opp for deg i denne stund, du som har tatt din tilflukt til Ham! - For Gud Han har gitt oss alle frelse i *Jesus Kristus*, og der har Han ikke holdt noe tilbake.

Enten er du helt og fullt frelst eller så er du helt og fullt fortapt. Og her ser du helt klart i teksten vår, hva som er forskjellen: «Derfor led også Jesus utenfor porten, for å hellige folket ved sitt eget blod.» (v.12).

Hva er din tilflukt, du synder, som ser at du må søke frelsen utenfor deg selv, om det skal være noe håp? Du som ikke bare er blitt en synder, men overmåte syndig, så du innser at du heller ikke kan bli noe annet! - Du som hater det du skulle elske, og elsker det du skulle hate.

Da ropte Paulus et *ve* - da han fikk se inn i denne sin natur: «Jeg elendige menneske. Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme!» (Rom. 7,24).

Dødens legeme! Hvorfor venter vi oss stadig noe godt fra det som er *dødt*? Hva forventer du ellers av en død person?

Så skal jeg få lese et ord for deg til slutt, som du aldri vil forstå fullt ut, om du så fikk titusener av år på deg. - Det ble Paulus' redning, og det blir din - det blir iallfall ingen annen: «For mens vi ennå var skrøpelige, døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige.» (Rom. 5,6).

Er det sant? For *ugudelige*!

**Da en ugudelig jeg bleven var,
Utfattig sjel som intet i seg har,
Da fikk jeg se det blod på korset rant
Og legedom for sjelesmerten fant.**

Bønn

Av Peder Tallaksen

Rettferdige Far! Så villig som vi gir våre barn fisk, brød og egg, har du lovt å gi din Hellige Ånd til dem, som ber deg om det. Gi oss nå for Jesu skyld din gode Ånd i et rikt mål, og bevar oss fra å tvile om bønnehørelse. Veiled oss fra lys til lys i din sannhet og gjør våre hjerter mottagelige for Ordets sæd, så det må bære frukt til din ære og vår salighet! Amen.

Dødens overvinner!

Av Martin Luther

Jeg har nøklene til døden og dødsriket. Åp 1:18

Hvem kan vel gjøre oss ondt, da vi har en slik Herre, som har dødens og alle motstanderes liv i sin hånd? De truer oss med døden; hvis de var like så kloke, som de er dumme, burde de true oss med livet. Det er dog en frekk og skjendig trussel, å ville skremme Kristus og Hans kristne med døden, da de er

overvinnere og herrer over døden - på samme måte, som om jeg ville skremme en mann med, at jeg la bisselet på hans hest og lot ham ride på den. Men de tror ikke, at Kristus er oppstanden fra de døde og er Herre over liv og død. Han er etter deres tanker ennå i graven - ja, i dødsriket.

Kristen ydmykhet

Av Peter Blessing 1829 – 82

Kjære venner! Bare den kristne er ydmyk og får godt vitnesbyrd av Gud - ja, hele Hans rike velsignelse – for han vil ikke være sin egen eller andres frelser, gjør heller ikke stort vesen av sine ord og handlinger, allikevel, han er Guds profet og Jesu Kristi venn. Han er i seg selv intet - ja, verre enn intet – for han er en synder. Gud vil han ære over alle ting og Jesus Kristus Hans enbårne Sønn, synderes forsoner. Sin egen vanart beklager han med bitter gråt og søker den frelse som er å finne ved Kristi kors. Slik blir han Herrens velsignede!

Å, at vi alle måtte bli det! Vi kan bli det – for Han som Johannes vitnet om, er ennå rede til å komme med frelse og fred til arme syndere, og også rede til å hjelpe oss til den bot som betinger Hans inngang i våre hjerter.

Johannes var ydmyk, men torde kalle seg Hans venn og fikk kjenne Hans glede. La oss søke nåde til den samme ydmykhet, så vi kan smykkes med hedersnavnet *Herrens venner* og få smake gleden i Ham.

«Om du tror, så taler du. Om du taler, så må du lide. Ettersom troen, bekjennelsen og korset hører sammen med hverandre, er de den kristnes rettmessige del». M. Luther

Miskunnhet!

Av Marius Giverholt

Alle Herrens stier er miskunnhet og trofasthet imot dem som holder Hans pakt og Hans vitnesbyrd. Slm. 25, 10.

Alle? Også de tunge, bitre stier? Også de jeg ikke forstår, som synes å gå tvert imot Herrens egne løfter og ord? Ja, alle! Det er miskunnhet når Han fører oppover, og miskunnhet når Han fører ned i dypet. Nåde når Han trøster, nåde når Han tukter, nåde når Han lar sitt ansikt lyse over meg, nåde når Han skjuler seg. Alle Herrens stier er miskunnhet. Lær meg da, Jesus, å hvile i ditt ord. Ta min fornuft og mine følelser til fange og lær meg med glede å følge deg, hvor så enn veien går. For da går det bestandig hjemover.

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes gratis til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladetaav@gmail.com

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets giror**.: 9722 22 65588 Sverige (SEB): 5174-00 487 41